

gezegd, dat hoewel het congres belangrijke verschillen omtrent organisatie en inzichten leerde kennen, het op onbewuste wijze er naar streefde, om een algemeene lijn te vinden in al de besproken onderwerpen. Om deze reden was het goed, om te bepalen, dat geen besluiten zouden worden genomen; dat de beraadslagingen van het congres overwegend en niet bindend zouden zijn en dat de leiding in de naaste toekomst uitsluitend in handen van de gastheeren zou zijn. Er zouden ernstige moeilijkheden hebben kunnen ontstaan, wanneer men bij zulk een eersten stap in de ontwikkeling van internationale accountantscongressen verder zou zijn gegaan.

Het *Zeitschrift des Verbandes Deutscher Bücherrevisoren* schrijft in zeer enthousiaste bewoordingen, dat de vertegenwoordigers van het VDB van het congres den indruk hebben medegenomen, dat het accountantsberoep in alle landen vooruitgaat en dat het een factor is geworden, welks beteekenis in het bedrijfsleven der volken moet worden erkend. Ook het Duitse beroep gaat vooruit; het heeft zich gedurende de laatste jaren belangrijk ontwikkeld, is in beteekenis toegenomen en heeft daardoor veel ingehaald van den voorsprong, welke het beroep in andere landen door zijn langduriger bestaan had verkregen. De VDB gedelegeerden hebben verder geconstateerd dat de Duitse accountants, wat vakkennis betreft, mede in de voorste lijn staan; dat zij zelfs in sommige gevallen, bijvoorbeeld in zake het vraagstuk van de waardeering voor de balans, de leiding hebben. Anderzijds staat hun nog als doel voor oogen de ontwikkeling, welke het beroep reeds in andere landen heeft verkregen.

Voor de organisatie van het congres heeft men niets dan bewondering. In alle toonaarden wordt lof toegezwaaid aan voorzitter en secretaris, alsmede aan de overige leden van het uitvoerend comité en die van de sub-comité's; de tevredenheid over het verloop en de resultaten van het congres komen bovendien tot uitdrukking in de door verschillende buitenlandse deelnemers aan den secretaris toegezonden brieven en in het bijzonder in de notulen van de bestuursvergaderingen van The Institute of Chartered Accountants of England and Wales, The Society of Incorporated Accountants and Auditors en The Society of Chartered Accountants of Edinburgh. De genoemde vereenigingen hebben aan het Uitvoerend Comité afschrift van die notulen toegezonden, terwijl het bestuur van de Society of Incorporated Accountants and Auditors de kroon op den verrichtten arbeid heeft gezet, door den voorzitter van het congres, den heer *Van Dien*, tot eerlid van haar vereeniging te benoemen.

De algemeen waardeerende bewoordingen, waarin de buitenlandse bladen zich uiteten over hetgeen den congressisten is aangeboden zoowel op vak-technisch terrein als op het gebied van ontspanning, logies en anderszins, kunnen de Nederlandsche accountants met tevredenheid doen terugzien op hetgeen zij, met opoffering van veel tijd en geld, hebben tot stand gebracht.

Ten slotte volgen hieronder enkele passages uit het typisch Amerikaansche verslag, dat door den gedelegeerde van The American Institute of Accountants, den heer *A. S. Fedde*, aan het bestuur van die vereeniging is uitgebracht en van welk verslag een afschrift aan den secretaris van het Uitvoerend Comité is toegezonden.

The convention succeeded in the exchange of ideas through prepared papers on subjects of general interest, discussions of those subjects, and informal exchange of ideas man to man as the occasion offered itself; also, and in no less degree, in the forming of acquaintanceship and friendship between accountants of various nations and this feature was given equal importance at the convention, through the entertainment

provided by our Dutch hosts on a scale and in a manner indicative of a great hearted and happy people

On most of the subjects there were two or three papers prepared which were translated into several languages and distributed beforehand by mail to those whose attendance was expected. While in Paris I received copies of all the papers in English and they made a stack two inches thick. The continental breakfast requires very little attention, so instead of the usual gastronomic performance, I was able to go through (mentally only) the papers on eight of the subjects before leaving for Amsterdam. That it was possible to read them on a holiday in Paris should be sufficient comment on their quality. Any discussion or summary of the papers would make this report too long and it is difficult to select any one subject as having the greatest interest. A fact which might be noted, however, is that the Netherlands Institute of Accountants has a very high standard for admission. The young man is required to take about eight years of commercial and accountancy studies so that he is not ready from the standpoint of education for admission into the Institute until he is about 26 years of age.....

All the facilities and entertainment were provided by the Dutch, not even a registration fee being charged the visitors. When it is realized that prices are as high in Holland as in the United States and that there were over 250 visitors from other countries entertained, it will be indicated what the accountants of the little country of Holland did in the way of opening their hearts and purses.

The translation of the Dutch „informal” into „convivial” on the English programs was not without justification, as those occasions, as well as the official dinner, were decidedly jovial and festive with toasts and short speeches, but entirely devoid of the results which accrue at some festivities when hard liquor is substituted for the wines of France. The official dinner at the Concert-hall of Amsterdam was a work of culinary art. No suitable dining room in Amsterdam was sufficiently large to accommodate the 500 dinners, so the beautiful Concert-hall was specially decorated and a kitchen was built therein for the preparation of the one dinner.

The perfection in detail shown in a Rembrandt is a quality permeating everything undertaken by the Dutch, and in their hospitality no pains were spared on detail to make each occasion perfect. We became so accustomed to receiving that I believe some expected to receive diamonds as souvenirs of our visit to the diamond-polishing factory.....

K.

INTERNATIONAAL ACCOUNTANTS CONGRES AMSTERDAM 1926

VERVOLG TWEEDEN WERKDAG

De tweede inleider, onze ex-landgenoot Prof. *J. Ant. de Haas*, begint er in zijn inleiding op te wijzen, dat ook in Amerika zij, die de bedrijfsleiding op meer wetenschappelijker en efficiënter basis willen brengen, denzelfden zwaren strijd te strijden hebben, als zij, die dit in de oude wereld trachten te doen.

De gewone nacalculatie komt in den regel te laat om nog invloed te kunnen uitoefenen op het loopende werk; een kostprijberekening moet, indien ze werkelijk van waarde wil zijn voor de leiding, niet alleen gegevens verschaffen van reeds afgewerkte orders, maar ook van wat op 't moment in

bewerking is, opdat zoo noodig maatregelen genomen kunnen worden om fouten te voorkomen voor 't te laat is.

Vergelijking van cijfers van verschillende perioden zonder meer heeft weinig waarde. Niet met „hoe 't geweest is” moeten de actuele cijfers vergeleken worden, maar met „hoe 't feitelijk moet zijn”.

Dit te bepalen is de eerste moeilijkheid. Gemiddelde productie-cijfers van de laatste jaren, vooral in fabrieken voor stukproductie, kunnen zeer misleidend zijn. Dikwijls wordt uitgegaan van „Normaal” cijfers, maar de inleider acht het theoretisch het juiste zich te baseeren op de maximum capaciteit van de fabriek. Om die te bepalen zijn ingenieurs noodig. Alleen met een goeden geest van samenwerking tusschen de technische en de accountantsafdeelingen is 't mogelijk tot het vaststellen van standaardkosten te komen.

De inleider behandelt dan verder hoe men tot vaststelling der standaardkosten voor iedere afdeling komt, waarbij weer eens blijkt dat het in 1907 verschenen boek van Simon nog steeds actueel kan worden genoemd. Wat destijds reeds als noodzakelijk werd bepleit, vormt de basis voor wat ons ca. 20 jaar later, als resultaat van Amerikaanse vinding van de latere jaren wordt voortgezet.

Door invoering van standaardkosten kunnen de zwakke plekken in de organisatie dikwijls worden blootgelegd. De verliezen door het gebrek aan samenwerking, door onevenwichtige productie of door het onderbreken van den productiegang veroorzaakt, komen in geld er door tot uitdrukking.

Deze cijfers kunnen dan weer aanleiding geven tot het invoeren van vereenvoudiging en in de technische inrichting en tot het wijzigen van het product.

Het invoeren van standards kan gevaren met zich medebrengen, want indien men ze te hoog stelt, missen ze hun uitwerking op de organisatie en als ze te laag zijn, gaat de prikkel, die er van uit moet gaan, als de punten die bereikt moeten en ook kunnen worden, verloren.

Op pag. 9 zegt de inleider: De begroting is het werkprogramma en door middel van standaardkosten kan een directie stap voor stap bepalen in hoeverre de werkelijkheid zich verhoudt ten opzichte van het werkprogramma.

Op de basis van de geschatte verkoopen voor de eerstvolgende periode bepaalt de accountantsafdeeling de onkostenopslag, die aan de directe standaardkosten moet worden toegevoegd, ten einde de totale standaardproductiekosten te verkrijgen. Aan de hand van deze standaardproductiekosten kan de verkoopafdeeling hare calculaties maken en kan de kasbegroting worden opgemaakt; ook kan de inkoopafdeeling de noodige maatregelen treffen.

Het succes van het werken met standaardkosten is geheel afhankelijk van de snelheid en de juistheid, waarmede de afwijkingen aan de leiding bekend worden.

De rapporten van de verschillende afdelingen moeten er geheel op zijn ingericht een vergelijking te geven tusschen de standaard- en de werkelijke kosten. Daardoor kunnen de cijfers, die met de geschatte standaardkosten overeenstemmen zonder meer aangenomen worden en is het de leiding gemakkelijk onmiddellijk het onderzoek naar de gevallen waarin afwijkingen voorkwamen, ter hand te nemen.

„Een behandeling van standaardkosten is niet volledig”, zegt de inleider op pag. 12, „indien daarin niet de toepassing van hetzelfde principe, n.l. dat van onmiddellijke controle, op de verkoopafdeeling betrokken wordt, want het budget berust geheel op de geschatte verkoopen.”

Regelmatische vergelijking tusschen den geschatten verkoop en den werkelijken verkoop is daarom noodzakelijk, en zelfs nog van grooter belang dan de vergelijking tusschen de stan-

daardproductiekosten en de werkelijke productiekosten, omdat de verkoopen ten slotte de basis zijn, waarop het geheel is opgetrokken.

Nu zal de verkoopafdeeling wat betreft den omvang van de verkoopen vrijwel ongebonden zijn, indien slechts met twee grenzen rekening wordt gehouden. De eerste grens ligt bij de productie-capaciteit van de fabriek. De tweede ligt daar, waar de kosten, die gemaakt moeten worden om de verkoopen op te voeren, hooger zijn dan de voordeelen van den lageren productieprijs. De wet van de afnemende opbrengst werkt eveneens in den handel, al is daar vrijwel nog nooit de aandacht op gevestigd. Boven een zekeren grens geven de verkoop- en advertentiekosten een steeds geringer succes, evenals in den landbouw de later in cultuur genomen gronden een steeds geringeren opbrengst geven.

„Ook de verkoopkosten dienen gesplitst te worden in vaste en variabele kosten”, zegt de inleider verder, waarbij hij weer geheel aansluit aan de opvattingen die *Simon* in zijn boek ontwikkeld heeft.

Door een scherpe splitsing in de geschatte verkoopen voor de verschillende verkoopgebieden, is 't mogelijk op den werkelijken verkoop het noodige toezicht te houden en indien dit gewenscht is onmiddellijk bij de verkoop- en de productieafdelingen in te grijpen.

Terwijl de eerste inleider dus feitelijk behandelde „standaardkosten voor een bepaalde industrietak”, heeft de tweede inleider een uiteenzetting van standaardkosten gegeven voor één onderneming.

De derde inleider, Prof. *Volmer*, behandelde in den aanvang van zijn referaat weder een ander onderwerp, n.l. „normalisatie”, om via dit uitstapje tot de standaardkosten in de onderneming te komen.

Men heeft standaarden voor:

- a. grondstoffen en product, (kwaliteit en afmetingen),
- b. gereedschappen, c. voorraden, (hoeveelheden), d. werkmethoden, e. kredietverleening, (bedragen, termijnen).

Vervolgens wordt a. uitgewerkt, omdat dit vraagstuk in de latere jaren steeds meer de aandacht heeft gevraagd. Hierbij spelen de verdeling van de vraag over 't jaar, de tijd noodig voor aanvulling van den voorraad, de vestigingsplaats van de onderneming, de duur van 't productieproces en het speculatieve element voor iedere onderneming, ieder een meer of minder belangrijke rol.

Voor de bepaling der grootte van iedere serie producten wordt gesteund op een uitlating van *Kimball* en een formule, die samengesteld werd door Prof. *Ralph C. Davis*; door dezen laatste gepubliceerd in *Management and Administration* van April 1925.

De standaarden voor de uitvoering zijn maatstaven voor het nuttig effect. Zij moeten dus geven een verhouding tusschen offers en provenu.

De standaardkosten kunnen gebaseerd zijn op de gunstigste mogelijke verhouding, het zijn dan maxima; ook kunnen ze gebaseerd zijn op de onder normale omstandigheden bereikbare verhoudingen, dan wel op de gemiddelden van vroegere jaren. In het eerste geval spreekt men van werk-standaard, in 't tweede geval van normaal-waarden.

Voor iedere grootte wordt de maateenheid gebruikt, die voor de betrokken grootte gebruikelijk is, zoo voor materiaalverbruik: gewicht en gehalte, voor krachtverbruik: P.K. of K.W. uren, voor den arbeid: tijdseenheden.

De inleider wijst er op, dat b.v. in de chemische industrie reeds jaren dergelijke standaarden als controle op het grondstoffenverbruik aangewend worden, waarbij de suikerbalans

van de ruwzuikerfabrieken, die reeds in 1897 in een monographie van *J. Chevalier* genoemd werd als een „klassiek voorbeeld” aangehaald wordt. Ook bij gasfabrieken en in elektrische centrales vindt men ze steeds terug, als contrôle op de gebruikte hoeveelheden kolen.

Als ideaal om tot algemeen erkende standaarden voor den arbeid te komen, meent de inleider, dat het noodzakelijk is, dat iedere fabrikant voor door hem geleverd machinaal gereedschap, gegevens verstrekt voor de tijden, die voor de uitvoering van de meest voorkomende bewerkingen daarmee nodig zijn, of dat een speciaal daartoe ingesteld orgaan die tijden vaststelt, zooals de Reichsausschusz für Arbeitszeit „Refa” in Berlijn dit doet.

Behalve van het werktuig, kan men ook uitgaan van een bepaalde arbeidsverrichting en den tijd vaststellen, die voor elke handgreep nodig is. De inleider komt dan tot een bespreking van de methodes van *Taylor* en *Gillbreth*. Hij ziet in de taak, door *Taylor* vastgesteld, niet de maximale prestatie, maar een werkstandaard.

De directe kosten, overwegend materiaalverbruik en arbeid, kunnen in hun grootte rechtstreeks bepaald worden en vergeleken worden met de standaards. De hoeveelheden (materiaal en tijd) zijn relatief onveranderlijk, maar de prijzen variëren.

Voor die prijzen kan men aannemen:

- a. den prijs op 't moment van vaststelling der standaardkosten;
- b. den werkelijken prijs van de periode, waarvoor de standaardkosten worden opgesteld;
- c. normaalprijzen b.v. den gemiddelden prijs van vele jaren.

De sub b. genoemde prijs verdient volgens de meening van Prof. *Volmer* de voorkeur.

Voor den derden belangrijken kostprijsfactor, de onkosten, wordt nog eens er op gewezen, dat het noodig is zich een juiste voorstelling te maken van den loop der kosten bij wisselende bedrijfsdrukke, om zodoende tot een behoorlijke splitsing van constante en variabele kosten te kunnen komen.

Over 't algemeen is gebleken, dat in de meeste kosten, die men gewoonlijk als variabel beschouwt, toch een constant gedeelte schuilt.

De inleider komt tot de conclusie, dat een kostenstandaard, die een maat wil zijn bij veranderlijke toestanden, niet een absoluut getal kan zijn, maar een formule, steunend op een nauwkeurig onderzoek naar de mate van variabiliteit van ieder der termen.

Praktisch komt dit neer op het vaststellen van standaards voor iedere afdeling, opdat van afdeling tot afdeling de afwijkingen kunnen worden geconstateerd en onderzocht.

Ondanks het feit, dat de begrotingen voor industriele ondernemingen het karakter van middel tot beperking der beheersmacht verliezen, omdat vooropgesteld wordt de erkenning der afwijkingen, kunnen ze juist door het onderzoek der afwijkingen uitstekende diensten doen als grondslag tot beoordeeling van het beheer. En daarin ziet de inleider de strekking der standaardkosten.

Prof. *Volmer* herhaalde nog eens hetgeen hij vele jaren geleden op een vergadering van het N.I.v.A. gezegd heeft, „het gaat niet om centen, maar om procenten”. Indien ergens, dan is deze uitlating op de beoordeeling van de afwijkingen van de werkelijke kosten met de standaardkosten toepasselijk.

Na deze drie inleidingen gaf de Heer *Wm. S. Kemp*, member of the Council of the National Association of Cost accountants, een korte inleiding van het door hem geschreven referaat: „Increasing and Diminishing Returns in connection with cost-

price”, waarvan de behandeling oorspronkelijk op Vrijdagmorgen, 9 Juli, was vastgesteld.

De spreker gaf een overzicht van de wijze, waarop de vereeniging, die hij op het congres vertegenwoordigt, in Amerika tot stand kwam en werkt. (De congresbezoekers hadden 's morgens op huune stoelen een brochure, die over dit onderwerp handelt, gevonden). Ongeveer is de opzet zooals die van het Nederlandsch Instituut voor Efficiency, waarin men eveneens tot een samenwerking van ingenieurs, accountants en bedrijfs-calculatoren wenscht te komen, en waarbij uitwisseling van elkaars practische ervaringen als hoofddoel op den voorgrond staat. Door de ruimere geldmiddelen kan de basis in een groot land echter veel breder zijn dan bij ons.

Vaste regels omtrent de werking van de wetten van de toenemende en de afnemende opbrengst zijn niet te geven; vandaar dat de inleider zich in het referaat meer met beschrijving van de werking van standaardkosten heeft ingelaten.

Een definitieven kostprijs kan men, zeker op 't moment, voor vele artikelen niet geven. Het verlangen, de kosten van de producten te verlagen, heeft ten gevolge gehad, dat een order in vele fabrieken niet meer als een individueele order wordt behandeld, waarvan het betaalde arbeidsloon en de betaalde materialen te zamen met opslagen, den kostprijs vormen, maar, dat voor verschillende orders de onderdeelen zooveel mogelijk genormaliseerd worden en dat voor ieder onderdeel die hoeveelheid wordt gefabriceerd, die, natuurlijk met in achtname van de behoeften van de onderneming, op den laagsten kostprijs voor het onderdeel uitkomt. Wordt een order uitgevoerd, dan zijn daar soms onderdeelen in, die een jaar of een half jaar geleden aangemaakt zijn, en het gaat niet aan den toen verkregen kostprijs dan als „actual kostprijs” in de kostprijsberekening op te nemen.

De inleider geeft verder uiteenzettingen van de begrippen „standard costs” en „budgeting”, die ook in de andere hierbesproken referaten reeds werden gegeven.

Alles wat de Heer *Kemp* hierover schreef, heeft betrekking op de „productiekosten”, niet op de „verkoopkosten”. De nadere analyseering der laatste zijn, en hierin meent de inleider een verschil in opvatting te zien tusschen hem en Prof. *de Haas*, vrijwel geheel verwaarloosd.

Over dit onderwerp werd in Juni 1925 op den vereenigingsdag van de National Association of Cost Accountants in Detroit een inleiding gehouden door Mr. *Wn. B. Costenholz*, die, volkomen de meening van den inleider weergevende, door hem geiteerd wordt.

Als regel wordt door dekking van de verkoopkosten op de maandelijksche verlies- en winstrekening een vast bedrag gebracht, gewoonlijk 1/12 van het jaarlijksche bedrag aan vaste verkoopkosten plus de in de afgelopen maand toevallig geboekte variabele kosten. Deze kosten houden geen enkel verband met wat werkelijk aan verkoop en distributiekosten voor de goederen, die de afgelopen maand verzonden zijn, is uitgegeven. Daarom bepleit de inleider een vaststelling van standaardkosten van distributie per reiziger en per afzetgebied; door boeking van deze bedragen in de maandelijksche winstoverzichten krijgt men dan een veel zuiverder beeld van de werkelijke resultaten.

Het eerst werd naar aanleiding van deze inleidingen gesproken door den Heer *H. Morgan*, die op 't verschil in de opvatting van standaardkosten van de drie inleiders wees, n.l. standaardkosten voor een tak van bedrijfstandaardkosten voor één onderneming en normalisatie. De spreker noemde het typeerend, dat zoo vele uitleggingen aan één opdracht kunnen worden gegeven. De Heer *H. Morgan* bestreed Prof. *de Haas*, waar deze de standaardkosten wilde baseeren op de verkoop-

begrotingen. Niet de verkoopen, maar de productiecapaciteit van de fabriek moet het uitgangspunt van de berekening der standaardkosten zijn.

De Heer *Wenzel* gaf zijn bewondering voor de referaten te kennen; hij meende, dat, wat Duitschland betreft, de oorlogsperiode een dusdanigen achterstand ook in de opleiding van den accountant heeft doen ontstaan, dat feitelijk dit land over deze zaak nog geen oordeel had, en er niet over mee mocht praten. Deze uitlating gaf Prof. Dr. *Weber* uit Frankfort aanleiding het woord te vragen, ten einde te protesteeren tegen de mededeelingen van den vorigen spreker. Hij gaf toe, dat het standaardkostensysteem inderdaad nog niet veel is ingevoerd, en hij weet dit aan het feit, dat de normalisatie in Duitschland nog niet sterk door de industrie wordt toegepast. Het vraagstuk heeft echter de volle aandacht der docenten en spreker vertrouwd, dat de hier geconstateerde achterstand spoedig tot het verleden zou behooren, te meer, waar ook in meerdere groote industriën meer aandacht er aan wordt besteed.

Daarna sloot de voorzitter onder dankzegging aan inleiders en debaters de ochtendvergadering.

Om ruim twee uur werd de vergadering, onder voorzitterschap van den Heer *Friedr. Bünger* uit Leipzig, heropend.

Aan de orde was het onderwerp: „Waardebepaling voor de Balans en Winst”, waarover referaten waren geschreven door Prof. *J. M. Clark* van de Chicago University te Chicago, en door Prof. Dr. *F. Schmidt* van de Handelshochschule, Frankfurt a/M.

Prof. *Clark* kon niet op het congres aanwezig zijn, in zijn plaats gaf Prof. *Limpert* een korte uiteenzetting van den inhoud van het door *C.* geschreven referaat.

Na een interessante inleiding, waarin de Hooggeleerde schrijver een verdeling geeft van de accountancy in „general or finance accounting” of liever „cost analyses” zegt hij, in het hoofdstuk Fixed Capital, sprekende over de reproductiewaarde, dat op grond van de economische theorie het aanwenden van reproductiewaarde principieel juist lijkt, maar met eenige belangrijke beperkingen, die de praktische aanwending zeer in den weg staan. De reproductiewaarde van een machine slaat niet op de machine zelve, maar op haar productiecapaciteit, belichaamd in een andere machine, die technisch naar de laatste eischen gefabriceerd is. Mogelijk kan die productiecapaciteit gevonden worden in een goedkoopere machine en/of in een machine die minder aan bediening kost. Dit is de normale loop van zaken, en hierin ziet de inleider in hoofdzaak de verklaring voor de afnemende waarde van bestaande fabrieksinstallaties.

Reproductiekosten mogen niet worden aangewend zonder deze beide oorzaken, evenals de gewone waardevermindering wegens slijtage, in aanmerking te nemen.

De waardevermindering van het geld speelt eveneens een zeer belangrijke rol. De inleider vergelijkt twee maatschappijen, die technisch precies 't zelfde zijn ingericht, waarvan één maatschappij enkele jaren vóór de inflatie, en de andere tijdens de inflatie. In geld uitgedrukt kost de laatste installatie 50 % duurder.

De afschrijvingen naar de reproductiewaarde moeten voor beide even groot zijn, maar voor de oudste Mij. ontstaat een reserve, die volgens solide begrippen geaccumuleerd moet worden om bij aanschaffing van nieuwe machines te worden aangewend.

(Wordt vervolgd)

L. POLAK

UIT EN VOOR DE PRAKTIJK

Red.: ABR. MEY en JAMES POLAK

In deze rubriek worden elke maand een of meer opgaven gepubliceerd, waarvan ieder abonné de uitwerking aan de redactie kan inzenden.

De oplossingen moeten vóór den 25sten der maand, volgend op die, waarin de opgave is gesteld, worden toegezonden aan den rubriekredacteur, wiens naam bij de desbetreffende opgave werd vermeld. Ze worden beoordeeld onder de initialen van den inzender (wiens naam en adres op het werk moeten zijn vermeld), of onder door hem te geven motto.

Op het couvert te schrijven „Oplossing”.

Het papier slechts aan een zijde te beschrijven. Losse vellen papier aan elkaar hechten.

Voor werkstukken, welke men terugverlangt, gefrankeerd couvert bijvoegen.

Voor elke opgave worden punten gegeven (maximum 10). Hij of zij, die het hoogste aantal punten voor 6 uitwerkingen verkrijgt, ontvangt van den uitgever een boekwerk, betrekking hebbende op het vak. — Zij, die eenmaal een prijs ontvingen, blijven verder buiten mededinging.

OPGAVE No. 31.

Uitwerkingen te zenden aan ABR. MEY, Frans van Mierisstraat 81 te Amsterdam

Controle van een betonbouwonderneming (ontleend aan het Examen Nederlandsch Instituut van Accountants Januari 1926)

Aan een accountant, lid van het N.I.v.A., wordt opgedragen, de controle van de administratie eener Maatschappij, welke zich belast met het uitvoeren van werken in gewapend beton. Het College van Commissarissen stelt daarbij als eisch, dat bij aecoordbevinding de jaarrekening door den accountant zonder voorbehoud wordt mede-onderteekend.

De uitvoering der werken geschiedt tegen vooraf aangenomen prijzen, welke vastgesteld worden op grond van gedetailleerde begrotingen en teekeningen, waarvan de samenstelling plaats vindt door de Directie en het technische bureau der Maatschappij.

De administratie is doeltreffend ingericht; zij voldoet aan alle eischen van overzicht en controle. De hoofdadministratie eenerzijds en anderzijds de kostprijsadministratie der werken, de magazijn-boekhouding enz. sluiten op elkander aan. Voor elke groep van kosten bestaan afzonderlijke rekeningen voor de betaalde en de in de kostprijs-administratie der werken verrekende kosten.

De détail-administratie der werken (sub-grootboek, aansluitende op de rekening „Werken in Uitvoering” in het grootboek) bevat een rekening voor elk aangenomen werk, welke rekeningen belast worden voor de volgende groepen van kosten.

a. Loonen.

Bazen, belast met de leiding bij de uitvoering (vast weekloon).

IJzervlechtsers (belast met de uitvoering en werkende in Timmerlieden {uurloon (collectieve contracten) of in aancementwerkers {genomen werk (groepen-accoord)

Enz.